

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 37046-08 גפן נ' אמסטר

בפני כב' השופט יונה אטדגי

התובע

גדי גפן

ב"כ עו"ד צ'רלי בוזגלו

נגד

הנתבע

יואל אמסטר

ב"כ עו"ד רונן הורוביץ וירון אלון

פסק דין

- 1
 - 2
 - 3
 - 4
 - 5
 - 6
 - 7
 - 8
 - 9
 - 10
 - 11
 - 12
 - 13
 - 14
 - 15
 - 16
 - 17
 - 18
 - 19
 - 20
 - 21
 - 22
 - 23
 - 24
 - 25
1. התובע הוא צלם מקצועי, המתמחה בצילום של תמונות סטריאוגרפיות (תלת-מימד).
הנתבע הוא יזם ומפיק של פרויקטים בתחום הצילום.
הקשר בין השניים נוצר בשנת 1992 ונמשך, תוך הפסקות, עד לשנים 1997-1998.
התביעה הוגשה על סכומים שונים, שלטענת התובע, הנתבע נותר חייב לו בגין העבודות שנטל בהן חלק וכן בשל הפרות זכויות יוצרים שלו.
בשל התיישנות נמחקו סעיפים אחדים מכתב התביעה ונותרה ההכרעה בסעיפי התביעה הנותרים, אך כדי לתת את הרקע המתאים אסקור להלן בקצרה את כל העובדות שפורטו.
 2. הקדמה חשובה לתיאור הקשר בין השניים הוא ציון העובדה, שכל העבודות הוזמנו על ידי הנתבע וכולן מומנו במלואם על ידי הנתבע.
התובע שימש באותן עבודות בדרך כלל כצלם ולעיתים כיועץ או מפיק, כמתואר להלן:
א. על פי הזמנת הנתבע, צילם התובע בשנת 1992 אלפי צילומים ברחבי הארץ.
הצילומים נעשו ביבשה, בים (באמצעות סירה) ובאוויר (באמצעות מטוס אולטרלייט).
הצילומים נמסרו לנתבע, וזה הציגם בחזיון אורקולי, שכונה פרויקט "הרכבת לשלום".
תביעתו של התובע בהקשר לחיוב שהנתבע נותר חייב לו בגין פרויקט זה נמחקה מחמת התיישנות (התביעה הוגשה בחודש יולי 2008).
 - ב. בשנת 1995 יזם הנתבע פרויקט צילומים בארצות סוריה, ירדן ומצרים, שכונה פרויקט "רואים שלום". הצילומים הללו נעשו על ידי צלם גרמני בשם הרמן מילר (לטענת התובע, הקשר איתו נעשה באמצעותו), והתובע שימש בפרויקט זה כיועץ/מפיק בלבד.
גם בגין פרויקט זה תבע התובע כספים שונים, וגם תביעתו זו נמחקה מחמת התיישנות.
 - ג. בשנת 1997, בהזמנת הנתבע, צילם התובע (יחד עם צלם נוסף בשם בועז מועלם) סידרה של צילומים לצורך הכללתם בספר שהופק על ידי הנתבע בשם "ישראל בשלושה מימדים" (להלן: הספר).
התובע לא העלה כל טענה בקשר לצילומים שצילם במסגרת פרויקט זה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 37046-08 גפן נ' אמסטר

3. להלן התביעות שנוטר לדון בהן:
- א. תביעת פיצוי בגין הפרת זכות יוצרים בגין תמונות שצילם התובע בשנת 1992 במסגרת פרויקט "הרכבת לשלום" ושנכללו בספר, ללא ידיעתו וללא הסכמתו.
- ב. תביעת פיצוי בגין הפרת זכות יוצרים בגין תמונות שצילם במסגרת אותו פרויקט (בשנת 1992) ושנכללו במארו תקליטורים שהופקו על ידי התובע בשנת 2007 (להלן: המארו).
- ג. תביעת פיצוי בגין אי אזכור שמו (הפרת "זכות מוסרית") בכתבות אינטרנט בהן פורסמו הספר והמארו.
- להלן אדון בטענות הצדדים שהועלו בהקשר לתביעות הללו.
- הפרת זכות יוצרים – דיון עובדתי
4. תחילה, למסקנות העובדתיות.
- כעולה מעדותו של התובע (עמ' 38 לפרו'), היו לספר שתי גרסאות שונות לחלוטין. הגרסה הראשונה יצאה בשנת 1998, כאשר במשך השנים, עד שנת 2007, היו הדפסות חוזרות של גרסה זו (הנתבע, עמ' 45).
- הגרסה השנייה יצאה בשנת 2007, כאשר בגרסה זו אין כל תמונה שנכללה בגרסה הראשונה (הנתבע, עמ' 38).
5. תביעתו של התובע היתה למעשה בגין הגרסה הראשונה של הספר. לטענתו (סעיף 11 לתצ'), נוסף לצילומים שצילם במיוחד לצורך פרויקט זה (ושלגביהם אין לו כל טענה), נכללו בגרסה זו של הספר כ-60 תמונות מאלה שצילם בשנת 1992 במסגרת פרויקט "הרכבת לשלום".
- הנתבע בתצהירו (סעיף 18) התייחס דווקא לגרסה השנייה של הספר, כאשר, על פי בדיקתו, גרסה זו כללה שתי תמונות בלבד שצולמו על ידי התובע.
- יצוין, כי הנתבע, שעיין בגרסה החדשה של הספר במהלך המשפט, לא זיהה בו כל תמונה שלו (עמ' 20 לפרו').
6. כבר בשלב זה יש לדחות את תביעתו של התובע הקשורה לגרסה הראשונה של הספר, משני טעמים, שדי בכל אחד מהם:
- א. התיישנות
- טענת ההתיישנות בהקשר לתביעה זו נטענה בכתב הגנתו של התובע (סעיף 6).
- כאמור, גרסה זו של הספר יצאה בשנת 1998 (הנתבע, עמ' 49 לפרו'), ומיד לאחר הוצאתה קיבל התובע מהנתבע עותק של הספר (התובע, עמ' 5). מכאן, שכבר בשנת 1998 נוכח התובע, או יכול היה להיווכח בכך שהספר כולל כטענתו צילומים משלו משנת 1992.
- אמנם, עד שנת 2007 יצאו הדפסות נוספות של הספר, אך תוכנו ותכולתו של הספר לא השתנו.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 37046-08 גפן נ' אמסטר

- 1 תקופת ההתיישנות מתחילה ביום שבו נולדה עילת התובענה (סעיף 6 לחוק ההתיישנות,
2 **התשי"ח – 1958**), ומכאן שעילת תביעה זו נולדה בשנת 1998 ועד להגשת התביעה בשנת
3 2008 חלפו שבע שנים (סעיף 15) לחוק ההתיישנות הנ"ל (והיא כבר התיישנה.
4 למעלה מן הצורך, ניתן גם להוסיף, שעל פי עדותו של הנתבע (עמ' 49), והתובע לא הביא כל
5 נתון בנדון, כמעט כל כמות הספרים שנמכרה, נמכרה בשנים הראשונות להוצאת הספר.
6 ב. חוסר הוכחה
7 למרבה התמיהה, התובע כלל לא טרח להציג עותק של הגרסה הראשונה של הספר, ולא
8 הוכיח בכל דרך שהיא את טענתו להכללת תמונות שצילם בשנת 1992 בספר זה.
9 יצוין, כי טעמים אלה הינם בנוסף לדיון שיפורט בהמשך בהקשר לעצם הבעלות על זכות
10 היוצרים בספר זה.
11
12 7. נותר עוד לדון בתביעה הקשורה לשתי התמונות שצילם התובע בשנת 1992 ושנכללו בגרסה
13 החדשה של הספר שיצאה בשנת 2007 וכן בתמונות שצילם באותה שנה ושנכללו במארז.
14 באשר למארז, טען התובע כי הוא כולל 71 תמונות כאלה, אך בעדותו (עמ' 27) הוא סיפר כי
15 הגיע למסקנה זו מזיכרון בלבד. זיכרון זה הועמד במבחן ולא נחל הצלחה מרובה, כאשר
16 התובע זיהה תמונה שצולמה על ידי צלם אחר כשלו (עמ' 28).
17 לא ייפלא על כך, שהרי מדובר בתמונות שצולמו בשנת 1992 כאשר התובע ניסה לזהותם
18 כ-15 שנים לאחר מכן, וכאשר יש להניח שצלמים אחרים צילמו אותם אתרים והתמונות
19 עשויות להיות דומות, כפי שהודה התובע (עמ' 28).
20 עלינו, אם כן, להסתפק ב"הודאתו" של הנתבע (עמ' 39), לפיה המארז כולל 33 תמונות,
21 שצולמו על ידי התובע.
22
23 8. לסיכום הפרק העובדתי, הדיון הרלבנטי הינו בשאלה, האם הופרה זכות היוצרים של
24 התובע בגין תמונות שצילם בשנת 1992, במסגרת פרויקט "הרכבת לשלום" ושנכללו בספר
25 בגרסתו החדשה (שתי תמונות) ובמארז (33 תמונות)?
26
27 הפרת זכות יוצרים – דיון משפטי
28 9. השאלה העיקרית שיש לדון בה הינה: למי הבעלות בזכות היוצרים על התמונות שצולמו על
29 ידי התובע, בהזמנת הנתבע, בשנת 1992 במסגרת פרויקט "הרכבת לשלום": לתובע או
30 לנתבע?
31 כיוון שהתמונות הללו צולמו בשנת 1992, הרי ששאלת הבעלות צריכה להיות מוכרעת
32 בהתאם לדין שחל באותה עת, **חוק זכויות יוצרים, 1911** (להלן: **החוק החל**), וזאת בהתאם
33 לאמור בסעיף 78(ה) **לחוק זכויות יוצרים, התשס"ח – 2007** (להלן: **החוק החדש**).
34

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 37046-08 גפן נ' אמסטר

10. **החוק החל** קובע בסעיף 5(1) שלו כלל ושני חריגים, כאשר הראשון שבהם חל בענייננו, כדלקמן:
5. **זכות בעלות על זכות יוצרים וכדו'**
- (1) **בהתחשב עם הוראות חוק זה, יהא מחברה של יצירה הבעל הראשון של זכות- היוצרים בה: בתנאי -**
- (א) שאם היה זה פיתוח, צילום או תמונה והקלישאה או העתקה מקורית אחרת הוזמנו ע"י אדם אחר והוכנו תמורת דבר-ערך בהתאם לאותה הזמנה, הרי אם אין הסכם הקובע את ההיפך, יהא האיש שהזמין את הקלישאה או את ההעתקה המקורית האחרת הבעל הראשון של זכות-היוצרים..."
- יצוין, כי **החוק החדש** (בסעיף 35(ב) שלו) העניק את זכות הבעלות בצילומים למזמין, רק בצילום של אירוע משפחתי או של אירוע פרטי אחר, אך אבחנה זו אינה קיימת **בחוק החל** (טוני גרינמן, "זכויות יוצרים", מהדורה שניה, להלן **גרינמן**, עמ' 501, 504-505).
11. כיוון שאין חולק, שהנתבע צילם את הצילומים משנת 1992 בהזמנת הנתבע (סעיף 6 לתצהיר התובע), הרי שעקרונית, הנתבע – המזמין צריך להיקבע כבעלים של זכויות היוצרים בתמונות הללו.
- יחד עם זאת, **החוק החל**, מנה בסעיף 5(2)(א) הנ"ל שני תנאים להענקת זכות הבעלות על אותם צילומים למזמין:
- א. ההזמנה כללה את הזמנת הנגטיב ("הקלישאה או ההעתקה המקורית").
- ב. ניתנה תמורה לצלם.
- שני התנאים הללו התקיימו בענייננו, כמפורט בהמשך.
12. כאמור, המימון המלא של פרויקט "הרכבת לשלום" משנת 1992 נעשה על ידי הנתבע. סיפר הנתבע (עמ' 36-37):
- "ת. בהסכם שאני עשיתי איתו שכל התמונות שהוא מצלם אני משלם לו שכר עבודה והצילומים שלי.
- ש. שכר עבודה?
- ת. והצילומים שלי. בשביל זה אני קניתי את הנגטיב, אני קניתי את המצלמות ומימנתי את הכל, ושילמתי לו שכר עבודה ובתמורה על הצילומים כולם שלי"
- וכך אישר גם התובע (עמ' 9):
- "ש. מה שרק רציתי לוודא שאת המצלמות והנגטיב והדברים האחרים ואת הסירה וכל מה שהיה צריך מעבר לציד האומנותי אותה מסכים שמימן הנתבע, לא אותה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 37046-08 גפן נ' אמסטר

- 1 ת. כן.
- 2 יתירה מזו, גם המצלמות באמצעותן צילם התובע את התמונות משנת 1992, היו של הנתבע,
- 3 כפי שאישר התובע בעדותו (עמ' 9 למעלה). יצוין, כי גם הצילומים שצולמו בשנת 1997 נעשו
- 4 באמצעות המצלמות שהותיר הצלם הגרמני מילר, וששכרו שולם על ידי הנתבע כמובן, ולא
- 5 במצלמות השייכות לתובע, כפי שזה אישר בעדותו (עמ' 5 למטה).
- 6 לאור זאת, אך טיבעי הוא שהתובע ימסור בתום העבודה את כל החומר שהיה בידיו לנתבע
- 7 וכך אכן עשה התובע, כפי שאישר בעדותו:
- 8 "ש. אתה מספר לנו בסעיף 6 לתצהירך שאתה צילמת בשנת 1992 עפ"י הזמנת הנתבע
- 9 לגרסתך אלפי שקופיות ומסרת אותם לנתבע, עד כאן נכון?
- 10 ת. עד כאן אמת.
- 11 ש. והצהרה שלך פה בתצהיר גילוי המסמכים אם הבנתי אותה נכון אז לא נשארה
- 12 אצלך ולו שקופית אחת מאותן שקופיות שצילמת:
- 13 ת. אמת.
- 14 ...
- 15 ש. שאלתי אותך האם מסרת כמו שהצהרת את כל השקופיות:
- 16 ת. אמת. נמסר ליואל. נסעתי לחו"ל והיה צריך להעביר לו את כל החומר, לפני זה זה
- 17 היה אצלי, אני יושבתי, ערכתי, הסתכלתי, בסוף לפני שנסעתי לחו"ל כדי שהוא יוכל
- 18 להמשיך בתהליך הוא קיבל את כל החומר.
- 19 ש. השאלה שלי פשוטה, לא נשארו אצלך נגיבים ולא שקופיות?
- 20 ת. אמת.
- 21 ש. מכל אותו ארכיון שהיה ב-92?
- 22 ת. נכון.
- 23
- 24 מכאן המסקנה, שהזמנת העבודה כללה גם את הזמנת כל העותקים המקוריים ובכך
- 25 התמלא התנאי הראשון הנזכר לעיל.
- 26
- 27 13. גם אין חולק, שהתובע קיבל תמורה בגין עבודתו, גם אם התמורה שקיבל לא היה בה די,
- 28 לטעמו.
- 29 התובע סיפר בתצהירו (עמ' 7), שעבור פרויקט זה הוא קיבל שכר של 10,800 ₪ (300 ₪
- 30 לחודש בממוצע במשך 3 שנים), אך בעדותו (עמ' 11) הוא אישר שקודם לתשלומים
- 31 החודשיים הוא קיבל גם מקדמה כלשהי.
- 32 הנתבע, מצידו, ניסה בעדותו (עמ' 44-45) לערוך חישובים שונים בדבר התשלום ששילם
- 33 לתובע, אך בסופו של דבר הודה (עמ' 43), כי אין ביכולתו לזכור במרחק של כל כך הרבה
- 34 שנים כמה שילם לתובע, ובודאי שאין לבוא אליו בטרניה על כך שלא שמר קבלות ששילם
- 35 כ-15 שנה קודם לכן.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 37046-08 גפן נ' אמסטר

- מכל מקום, כיוון שאיננו דנים בגובה התמורה ששולמה בגין אותו פרויקט לאחר שהתביעה
לגביה נמחקה מחמת התיישנות, די לנו לענייננו במסקנה שהנתבע שילם לתובע תמורה בעד
העבודה שביצע במסגרת אותו פרויקט, ובכך התמלא גם התנאי השני הנזכר לעיל.
14. מעבר למסקנה הנובעת ממילוי תנאיו הארכאיים, יש לומר, של **החוק החל**, נכון וצודק הוא
להבחין בהקשר להזמנת צילומים **שאינם של אירוע משפחתי או פרטי** (שם השיקולים
עשויים להיות שונים) בין שני מצבים: הראשון, שבו כל חלקו של המזמין הוא בהזמנת
הצילומים ובתשלום עבורם, כאשר מימון הצילומים נעשה על ידי הצלם עצמו וכאשר
הצילומים נעשים בכלים של הצלם, והשני, שבו המזמין גם מממן את כל הכרוך בביצוע
הצילומים וכאשר הצילומים נעשים באמצעות כלים של המזמין, ואילו כל חלקו של הצלם
הוא בצילומים עצמם.
- במצב הראשון הדעת תיטה יותר למסקנה, שהבעלות על הצילומים היא של הצלם, ואילו
במצב השני הדעת תיטה יותר למסקנה שהבעלות היא של המזמין.
- על הסיטואציה הנדונה כאן חל המצב השני המתואר, כאשר הנתבע מימן את כל הכרוך
בביצוע הצילומים (בשנת 1992), ואין מדובר במימון של מה בכך, שכן לצורך הצילומים
נשכרו גם מטוס קל, סירה, רכבים וכיו"ב, וכאשר התובע צילם באמצעות מצלמות השייכות
לנתבע.
- לפיכך מסקנתנו גם תואמת את לשונו של **החוק החל** והיא גם סבירה וצודקת בנסיבות
הענין.
15. למעלה מן הצורך אני מוצא לנכון להוסיף שספק בעיני אם גם על פי **החוק החדש** ניתן היה
להגיע למסקנה אחרת.
- סעיף 35(א) **לחוק החדש** קובע:
- "יצירה מוזמנת**
(א) ביצירה שנוצרה לפני הזמנה, הבעלים הראשון של זכות היוצרים בה, כולה או חלקה,
הוא היוצר, אלא אם כן הוסכם אחרת בין המזמין והיוצר, במפורש או במשתמע".
- אם כן, יש בכוחה של הסכמה אחרת, גם אם היא משתמעת, לסטות מהכלל המעניק את
זכות הבעלות ביצירה מוזמנת ליוצר ולהעניקה למזמין (לדיון בסוגיה זו, ראו: **גרינמן**,
עמ' 499-494).
- לדעתי, נכון ליישם את האבחנה שתוארה בסעיף הקודם בין יצירה מוזמנת הממומנת על
ידי היוצר והנעשית באמצעות כליו ובין יצירה מוזמנת הממומנת על ידי המזמין ובאמצעות
כליו גם על פרשנותו של סעיף 35(א) **לחוק החדש** הנ"ל, כאשר במצב השני תיטה הדעה
ל"הסכמה משתמעת" שהבעלות על היצירה היא של המזמין ולא של היוצר (נושבו, אבחנה זו

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 37046-08 גפן נ' אמסטר

- 1 ודאי שאינה תקפה להזמנת צילומים של אירוע משפחתי או פרטי, ראו סעיף 35(ב) לחוק
2 החדש).
- 3
- 4 16. בעל זכות היוצרים של היצירה, זכאי לעשות ביצירה מגוון רחב של פעולות, ובכללן:
5 העתקה, פרסום ועוד, כאמור בסעיף 11 לחוק החל.
6 כדי להסיר ספק קובע סעיף 12 לאותו חוק, שהעתקה היא גם אחסון היצירה באמצעי
7 אלקטרוני או טכנולוגי אחר ועשיית עותקים תלת מימדיים ודו מימדיים שלה.
8 מאחר ועל פי מסקנתנו, זכות היוצרים על התמונות שצולמו משנת 1992 במסגרת פרויקט
9 "הרכבת לשלום" הינה של הנתבע, הרי שהנתבע היה זכאי לכלול מאותם תמונות בספר
10 ובמארו הנדונים.
11 לאור מסקנה זו נדחית תביעת התובע לפיצוי בגין שימוש או פגיעה בזכות היוצרים שלו.
12
- 13 "הזכות המוסרית"
- 14 17. טוען התובע, כי הוא זכאי לפיצוי בגין כך שהנתבע לא דאג לכלול את שמו בין הצלמים
15 שצילמו את התמונות שנכללו בספר ובמארו בכתבות האינטרנט שהתפרסמו בהקשר
16 להוצאתם.
17 מאחר והצילומים נעשו לפני חקיקתו של החוק החדש, ההוראה הרלבנטית לענייננו קבועה
18 בסעיף 4א(1) לפקודת זכות יוצרים, 1924, ולפיו:
19 "מחבר זכאי ששמו ייקרא על יצירתו בהיקף ובמידה המקובלים".
20 זכותו זו של היוצר, הנכללת בין יתר "הזכויות המוסריות" שלו המפורטות בסעיף 4א' הנ"ל,
21 אינה מותנית בבעלותו על זכות היוצרים באותה יצירה והיא מכונה "זכות הייחוס" (לדיון
22 בסוגיה ולפירוט הפסיקה, ראו: גרינמן, עמ' 840 ואילך).
23 יצוין, כי זכות הייחוס קבועה כיום בסעיף 46(1) לחוק החדש, וגם על פיו, פרסום שמו של
24 היוצר צריך להיעשות "בהיקף ובמידה הראויים בנסיבות העניין".
25
- 26 18. התובע אינו חולק על כך ששמו מופיע בכריכות הספר והמארו. הוא בעצמו צירף לכתב
27 תביעתו (נספח ב') את כריכת הספר, שבו מתנוסס שמו בבירור.
28 עטיפת המארו לא הוצגה, אמנם, אך הנתבע העיד (סעיף 18 לתצ'), כי בעטיפת המארו
29 הוזכר שמו של התובע, וזה לא חלק על כך. זאת, למרות, שכאמור, חלקו של התובע בכלל
30 התמונות לא היה רב.
31
- 32 19. התובע הפנה לארבעה פרסומים באינטרנט: בגלובס, באתר בשל "מוטק'ה", בוואלה (כולם
33 צורפו כנספח ו') ובאתר של הנתבע (נספח ז').
34 שלושת הפרסומים הראשונים הם "פרסומי תדמית" המציגים את המארו, תוכנו ופרטים
35 אחרים הקשורים למחירו, הזמנתו וכיו"ב.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 37046-08 גפן נ' אמסטר

- 1 הפרסום בוואלה אינו מזכיר כל שם הקשור ליצירה, הפרסום בגלובס מזכיר את שמו של
2 הקריין (אלכס אנסקי) אך אינו מזכיר את שמם של הצלמים, הפרסום ב"מוטק'ה" הוא
3 היחיד שמזכיר את שמותיהם של שני צלמים (הרמן מילר מגרמניה ופרנקו גנגוטי
4 מאיטליה), אך אינו מזכיר את שמו של הנתבע.
5 לעומת זאת, האתר של הנתבע, כך עולה מהנספחים שהתובע צירף בעצמו לכתב תביעתו
6 מפנה (כנראה באמצעות "קישור") לכתבה, שבה מוזכר בהרחבה שמו של התובע, ועל כן לא
7 מובנת טענת התובע בהקשר זה.
8
9 20. שאלה היא, מהו "ההיקף והמידה המקובלים" לפרסום שם היוצר בכתבת תדמית, שאינה
10 סקירה או כתבה על היצירה, אלא אמצעי פרסום ושיווק בלבד, וחובת ההוכחה בהקשר זה
11 מוטלת על התובע (השוו: ת.א. (מחוזי ת.א.) 1299/04 קוק נ' סיין אין האוס בע"מ (2008)).
12 ועוד יש להבחין בהקשר זה בין פרסום הנעשה על ידי משווק היצירה באתר שלו ובין פרסום
13 הנעשה באתר אינטרנט שאינו שלו.
14 במקרה דנן העיד הנתבע (עמ' 47), שהוא הוציא לתקשורת דף פרסום, הכולל את שמו של
15 הנתבע, אך דף הפרסום לא הוצג.
16 מהפרסום באתר "מוטק'ה" ניתן להסיק, ששמו של הנתבע לא נכלל בפרטים שמסר הנתבע
17 לאותם אתרים, כיוון שאין זה מסתבר שהאתר יחליט על דעת עצמו להזכיר את שמותיהם
18 של שני צלמים ולהשמיט את שמו של הנתבע.
19
20 21. דעתי היא, שהנתבע לא הוכיח כנדרש ש"ההיקף והמידה המקובלים" מחייבים את ייחוס
21 שם היוצר גם בכתבת תדמית קצרה ותכליתית שנועדה לפרסום היצירה ושיווקה בלבד,
22 ושלא נועדה לסקור את היצירה או את תוכנה, ועל כן יש לדחות את תביעתו בקשר
23 לפרסומים שנעשו באתרי גלובס וואלה.
24 לעומת זאת, משפורסמו באתר "מוטק'ה" שמותיהם של שני הצלמים האמורים, זכאי היה
25 גם התובע, ש-33 מהתמונות שצילם נכללו גם הן באותו מארז, לפרסום דומה, ואי פרסום
26 שמו, שעה שפורסמו שמותיהם של שני הצלמים האחרים, מהווה פגיעה בזכותו המוסרית
27 לייחוס שמו על יצירתו.
28 אשר על כן מתקבלת תביעתו של התובע בהקשר לפרסום שנעשה באתר "מוטק'ה" בלבד,
29 אך בהתחשב בכך שחלקו באותו מארז היה מועט, יחסית לצלמים האחרים, ובהתחשב בכך
30 ששמו פורסם, כאמור, בעטיפת המארז עצמו, יועמד פיצוי זה על סכום של 5,000 ₪ בלבד.
31
32 **סיכום ותוצאה**
33 22. כמעט כל תביעותיו של התובע נדחו, פריט אחד בלבד מתוך אחת מעילות תביעתו התקבל,
34 כאמור לעיל.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 37046-08 גפן נ' אמסטר

1 בנסיבות אלה הנתבע הוא שזכאי לתשלום הוצאות מאת התובע ואני מעמיד את הסכום
2 המגיע לנתבע מאת התובע על סך 5,000 ₪ (כולל מע"מ)
3 אני קובע לכן, שיש לקזז מהסכום המגיע לתובע (סך של 5,000 ₪) את ההוצאות שנפסקו
4 לנתבע (סך של 5,000 ₪), באופן שאיש אינו חייב לאחר דבר.
5
6
7
8
9

10
11 ניתן היום, כ"ו אלול תש"ע, 05 ספטמבר 2010, בהעדר הצדדים.
12

13 יונה אטדגי, שופט
14
15
16
17
18